

NADBISKUPOVA BOŽIĆNA PORUKA

(Zagreb, 1997.)

Pred nama je svetkovina Rođenja Gospodinova. To je blagdan ljudske blizine i topline obiteljskog doma. Božić je navještaj Boga koji se u svom Sinu Isusu Kristu objavljuje kao čovjekoljubac. »Kad se pojavila dobrostivost i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga, on nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu« (*Tit* 3,4-5). Božić je očitovanje Boga koji je u Isusu za čovjeka i s čovjekom. To je konačno Božje opredjeljenje, to je i poziv čovjeku na nov odnos prema svakom čovjeku.

Bog svemogući i vječni, koji je nad svime, od početka se zauzeo za čovjeka koji je vrhunac i dovršenje stvaranja. Bog se spustio do čovjeka i htio od njega učiniti sugovornika, jedno »ti« koje je sposobno za dijalog. Bog se povezoao s čovjekom na divan i nepredvidiv način time što je učinio da se Isus rodi na zemlji kao ljudsko biće, koje ima u sebi svu puninu božanstva.

I još više: Božja prisutnost u čovjeku dogodila se u okolnostima ljudske svakidašnjice pritisnute krutošću i hladnoćom ljudskoga srca. Bog je toliko privržen čovjeku da je htio biti s čovjekom ne samo u sretnim nego i u nesretnim trenutcima njegove povijesti. Značenje Isusove prisutnosti među nama je ovo: On je Bog s nama. On je Bog naše povijesti, našeg iskustva i naše zbilje, Bog u radosti i nadi, žalosti i tjeskobi ljudi našeg vremena.

Božić je u prvom redu očitovanje Božje ljubavi prema ljudima i program otkupljenja čovjeka koji još nije do kraja dovršen. On iščekuje svoje dovršenje na kraju vremena. Božić je polazište od kojega se, gledano tjelesnim očima i u našoj povijesnoj stvarnosti, može promatrati prava slika Božja po kojoj je čovjek na početku stvoren. Ta slika je Isus, Sin čovječji i Sin Božji. U Božiću se jasno očituje Božja blizina i privrženost čovjeku. U Božiću ljudska povijest boli i trpljenja, ranjena grijehom i smrću, po Isusu postaje povijest spasenja za čovjeka.

Promatrajući otajstvo Božića, betlehemske Dijete rođeno za nas, Sina Božjega koji nam je darovan, pitamo se: Koja je danas snaga tog otajstva, na koji način ono u naše vrijeme i u našoj sredini pokazuje i ostvaruje Kristov put prema čovjeku? Može se reći da je Kristov put prema čovjeku u Hrvatskoj danas označen: odgovornom solidarnošću sa svakim građaninom naše zemlje, navještajem evanđeoskog siromaštva kao jednog od bitnih uvjeta solidarnosti i pomirenja.

Iz Božića za kršćane izvire poziv na solidarnost u svim pravcima svakidašnjeg života. Nagle promjene političkog i gospodarskog sustava omogućile su brzo bogaćenje pojedinaca i sve veće siromašenje brojnih građana. Na djelu je grijeh struktura što su ih omogućili zakoni i propisi, kojima prvotni cilj nije bio opće dobro čovjeka i zajednice. Svima koji u Hrvatskoj slave Božić, i svim građanima dobre volje poručujemo: Božić je blagdan čovjeka, jer je radi nas ljudi i radi našega spasenja Sin Božji sišao s nebesa. Čovjek je vrhovna vrjednota iznad svih ovozemnih vrjednota. Čovjekov put do Boga je čovjek. Naš se Gospodin poistovjećuje s čovjekom najmanjim i najsiromašnijim: »Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!« (Mt 25,40).

Čovjek je i put Crkve, kako nas uči sveti otac Ivan Pavao II. Stoga Crkva, prosvijetljena otajstvom Božića, poziva na solidarnost s mladim ljudima koji završavaju školovanje, a ne vide mogućnost zaposlenja, s radnicima koji su pod pritiskom otpuštanja s posla ostavljeni na milost i nemilost novih gospodara, s majkama i očevima koji svojim radom ne mogu osigurati potrebna sredstva za život svojih obitelji, s umirovljenicima, izbjeglicama, prognanicima i povratnicima. Ovo je naše društvo, koje je tranziciju provodilo u prilikama kad je pozornost bila usredotočena na ratna događanja, u ovom poslijeratnom vremenu pozvano hitno preispitati teške socijalne prilike u kojima se našao velik dio pučanstva, osobito u našim gradovima.

Navještaj Božića stavlja pred nas aktualnost evanđeoskog siromaštva – na koje su pozvani svi kršćani: pojedinci, obitelji i zajednice – kao jednog od bitnih uvjeta solidarnosti. Živjeti evanđeosko siromaštvo znači biti slobodan u odnosu na svoja dobra (gospodarska, kulturna, profesionalna i druga) i znati ih dijeliti. Ali to znači i biti za siromašne, to jest biti na njihovoj strani u jednom povlaštenom kulturnom i djelatnom izboru, koji nikoga ne privilegira niti ikoga zapostavlja, ali koji prvotnu pozornost posvećuje onome koji je u potrebi. Biti sa siromašnima znači, koliko je moguće, iznutra razumjeti i shvatiti uvjete i prilike u kojima se nalaze oni kojima nedostaju osnovna sredstva za život: od kruha do rada, od razumijevanja do zdravlja.

Isusovo rođenje obnavlja sve stvoreno. Božić naviješta mir ljudima, miljenicima Božjim. U ovo poratno vrijeme promicanje mira i pomirenja zadatak je svakoga građanina naše Domovine. O pomirenju se u našoj javnosti dosta govori. Promicanje pomirenja spominje se kad je riječ o

odnosu između vjera i religija, naroda i etničkih zajednica. Ovdje želim naglasiti važnost novih odnosa između skupina i zajednica u našem hrvatskom društvu. Dijalog, tolerancija, uvažavanje demokratskih procedura, ublažavanje radikaliziranih društvenih odnosa, nastojanje oko širokog usuglašavanja, stavljanje općeg dobra iznad uskih stranačkih, grupnih i lokalnih interesa – novo je ime za pomirenje u današnjoj Hrvatskoj.

Božje opredjeljenje za čovjeka koje se najsnažnije očituje u Božiću daje nam snagu da u tom svjetlu razmišljamo našu osobnu, društvenu, političku i crkvenu stvarnost, te da u betlehemsom Djetetu nađemo nove snage za hod u budućnost. Mi koji slavimo Božić jedni drugima čestitamo novost života za sve. Božić je milost više negoli jednostavan moralni poticaj. Božić je nazočnost Onoga koji nam daje snagu u svakidašnjem djelovanju. Prihvatiti betlehemske Dijete u svoje kuće znači istodobno otvoriti vrata čovjeku, na što nas poziva Sveti Otac u pripremi na Veliki jubilej kršćanstva, jer čovjek je put Crkve.